

EDICTE

Que en la sessió celebrada el 23 d'octubre de 2025 es va adoptar, entre altres, el següent acord:

APROVACIÓ DE LA RESOLUCIÓ DE DESESTIMACIÓ DE LES AL·LEGACIONS FORMULADES CONTRA ELS ACORDS DE DETERMINACIÓ DEL MODEL DE GESTIÓ DE SERVEI D'ABASTAMENT DE VACARISSES, MONTORNÈS DEL VALLÈS, SANT LLORENÇ D'HORTONS, VILA-RODONA, COLLBATÓ, BELLPUIG, TREMP I CAMPRODON I L'APROVACIÓ DEFINITIVA DELS MATEIXOS.

Es procedeix a resoldre les al·legacions formulades contra els acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua als municipis de Vacarisses, Montornès del Vallès, Sant Llorenç d'Hortons, Vila-rodona, Collbató, Bellpuig, Figaró-Montmany, Llanars, Olèrdola, Campdevànol, Tremp i Camprodon i aprovació definitiva de l'acord, sobre els següents antecedents de fet i fonaments de dret:

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- La Junta Rectora del Consorci per a la Gestió Integral d'aigües de Catalunya (CONGIAC), en sessió del dia 10 de febrer de 2025, va aprovar per la majoria legal necessària, prendre en consideració les Memòries d'eficiència i sostenibilitat en relació als serveis públics d'abastament d'aigua dels municipis de Vacarisses, Montornès del Vallès, Sant Llorenç d'Hortons, Vila-rodona, Collbató, Bellpuig, Figaró-Montmany, Llanars, Olèrdola, Campdevànol, Tremp i Camprodon; va declarar que la gestió directa del servei d'abastament d'aigua mitjançant GIACSA és la forma més sostenible i eficient de gestionar d'aquests serveis públics en aquest municipi, tot en els termes de l'article 85.2 de la LBRL, d'acord amb les respectives memòries i també va acordar gestionar de forma directa el servei públic d'abastament d'aigua potable als municipis esmentats mitjançant la societat anònima de capital íntegrament públic GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA, S.A. (GIACSA), d'acord amb les respectives Memòries.

Segon.- Mitjançant anuncis publicats al Butlletí Oficial de la Província (BOPB de 23/07/2025, Bop Tarragona 24/07/2025, BOP Lleida 22/07/2025 i Bop Girona 23/07/2025), al Diari al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC de 23/07/2025) i al Tauler d'anuncis de CONGIAC, les memòries, els acords i els expedients corresponents, es van sotmetre a informació pública pel termini de 30 dies hàbils, a comptar de l'endemà de la darrera publicació dels anuncis, amb la finalitat que qualsevol persona o entitat pugui presentar al·legacions, reclamacions o suggeriments, en el ben entès que en el cas de que no es presentin al·legacions, reclamacions ni suggeriments, s'entendran definitius, els acords inicialment aprovats, sense necessitat d'ulterior acord exprés.

Tercer.- En data 4 de setembre del 2025, **Sociedad General de Aguas de Barcelona, S.A.**, presenta escrit d'al·legacions.

Com sigui que l'escrit d'al·legacions de SOCIEDAD GENERAL DE AGUAS DE BARCELONA, S.A, en exercici del poder de representació que aporta i es considera suficient, en exercici del principi pro actione es considera per vàlidament interposat l'escrit d'al·legacions.

FONAMENTS DE DRET I CONSIDERACIONS

Les al·legacions interposades per AGBAR contra els Acords de determinació de la modalitat de gestió del servei d'abastament d'aigua de Vacarisses, Montornès del Vallès, Sant Llorenç

JOSE ANTONIO MONTERO DOMINGUEZ (1 de 2)
President
Data Signatura: 10/11/2025
HASH: e8dc97c3d51a2eef7b155c7162afce

SILVIA TRAVESET HERRERO (2 de 2)
Secretaria Interventora accidental
Data Signatura: 10/11/2025
HASH: 94128e372276da31b6dd19144e6f2b

Codi Validació: 6E2C2M4GFD5AYSQHNNV5DCSD2
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 1 de 12

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

d'Hortons, Vila-rodona, Collbató, Bellpuig, Figaró-Montmany, Llanars, Olèrdola, Campdevàrol, Tremp i Camprodon, es fonamenta, en síntesi, en els següents motius:

Al·legació preliminar.- Improcedència de les memòries i de la gestió directa dels serveis dels municipis esmentats a través de GIACSA. Incorren en nul·litats del sistema CONGIAC-GIACSA declarades per múltiples sentències del TSJC.

Primera: Condició d'interessada d'AGBAR en el present procediment.

Segona: Reiterades sentències del TSJCAT han declarat la nul·litat del sistema CONGIAC-GIACSA. El present procediment pretén burlar el compliment de sentències fermes.

Tercera: GIACSA no té la condició de mitjà propi del CONGIAC o dels municipis que en formen part.

Quarta: CONGIAC/GIACSA no poden exercir determinades potestats de l'Ajuntament (potestats reglamentària i tarifària) per no ser delegables davant la manca d'una norma amb rang de Llei que habiliti la delegació.

Cinquena: Infracció dels deures d'imparcialitat i objectivitat, així com del principi de bona administració, en què incorre la memòria, el que determina la seva invalidesa.

Sisena: Deficiències de la Memòria: no s'acredita que la gestió per GIACSA sigui més sostenible i eficient. Les raons identificades com avantatges de GIACSA constitueixen infraccions de l'ordenament jurídic (algunes identificades per la jurisprudència).

Primer.- A la primera Al·legació, la recurrent AGBAR considera que té la condició d'interessada en el present procediment.

Contràriament al que manifesta AGBAR, aquesta entitat no pot tenir la condició d'interessada en el present tràmit, sinó que exerceix el dret previst a l'article 83 Llei 39/2015 de comparèixer en el tràmit d'informació pública i efectuar al·legacions i a rebre una resposta raonada, com qualsevol altre ciutadà o entitat en exercici del dret a la participació.

Per contra, el concepte d'interessat de l'article 4.1.c) de la Llei 39/2015 ve lligat a l'existència d'un potencial benefici per aquella persona que actua, que en cada cas ha de ser objecte d'al·legació i prova. En particular quan aquest interès és qüestionat és una càrrega que incumbeix a la part que el promou.

La sentència del Tribunal Suprem de 8 de juny de 2015 (Rec 39/14) -EDJ 2015 / 104390 reitera la nombrosa doctrina segons la qual la legitimació constitueix un pressupòsit inexcusable del procés i implica l'existència d'una relació material unívoca entre el subjecte i l'objecte de la pretensió deduïda en el recurs contenciós-administratiu, fa referència a un interès en sentit propi, identificat i específic, de manera que l'anul·lació de l'acte o la disposició impugnada produeixi automàticament un efecte positiu (benefici) o negatiu (perjudici), actual o futur, però cert. Així per estar legitimat (article 19 LJCA) per acudir a la via contenciosa cal tenir un interès legítim, que es tradueix en la titularitat potencial d'una posició d'avantatge o d'una utilitat jurídica per part de qui exercita la pretensió i que es materialitzaria de prosperar aquesta.

El Tribunal Suprem en dues sentències del 13 de juliol de 2015 (cassacions 2487/13 i 1617/13) distingeix entre l'interès legítim i l'interès de mera legalitat. El Tribunal Suprem nega legitimació activa a una fundació per a recórrer la carta de successió d'un títol nobiliari, en un supòsit en que la fundació al·legava que la persona beneficiària no ostentava drets successoris suficients per poder succeir i justificava el seu interès en que els fins i la seva pròpia existència es veurien amenaçats per una successió quan el títol nobiliari que s'atacava era no conforme a dret. Les sentències consideren que ni la fundació té dret a ostentar el títol, per ser persona jurídica, ni la qüestió que planteja es podria dilucidar en via contenciosa administrativa. No existeix per això l'interès legítim en els termes que s'acaben d'expressar; l'interès que mou als recurrents és un simple interès per la legalitat que no és legitimador en els casos en què una disposició amb rang de Llei no atorga acció pública o popular.

Codi Validació: 6E2C2M4GFD5AYQHNNV5DCSD2
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 2 de 12

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

La doctrina del Tribunal Constitucional, Sentència TC 73/2006, de 13 de març -EDJ 2006 / 36392-, va afirmar «que l'interès legítim en el contenciós-administratiu es caracteritza com una relació material unívoca entre el subjecte i l'objecte de la pretensió (acte o disposició impugnats) de tal manera que la seva anul·lació produeixi automàticament un efecte positiu (benefici) o negatiu (perjudici) actual o futur però cert, havent d'entendre tal relació referida a un interès en sentit propi, qualificat i específic, actual i real (no potencial o hipotètic). Més senzillament es tracta de la titularitat potencial d'un avantatge o d'una utilitat jurídica, no necessàriament de contingut patrimonial, per part de qui exercita la pretensió, que es materialitzaria de prosperar aquesta. O, el que és el mateix, l'interès legítim és qualsevol avantatge o utilitat jurídica derivada de la reparació pretesa. Després, perquè hi hagi interès legítim en la jurisdicció contenciosa administrativa, la resolució impugnada (o la inactivitat denunciada) ha de repercutir de manera clara i suficient en l'esfera jurídica de qui acudeix a el procés ».

A la vista d'aquesta jurisprudència no podem compartir la fonamentació adduïda per la compareixent, tampoc ho podem fer a la vista de la sentència del Tribunal Suprem de 22 d'abril de 2005 (Rec 7931/2002), que revisava un supòsit en que un ajuntament pretenia gestionar el servei d'aigua mitjançant una societat mixta (forma de gestió indirecta) en la que no hi tenia cap participació social, com si fos una forma de gestió directa. És obvi que una societat privada, la recurrent en aquella via contenciosa, tenia un interès legítim en aquella causa, ja que si aconseguia anular el conveni, s'obria el procés a una licitació pública, que és el que s'havia d'haver efectuat en aquell cas:

*“Significa, por tanto, que ante una sociedad mixta como la aquí constatada **no cabe entender existente una gestión directa del servicio sino una indirecta**. La suscripción de un Convenio interadministrativo incorporando a nuevos municipios como beneficiarios de la gestión del ciclo integral del agua en sus respectivos términos municipales por una sociedad mixta creada con un objeto limitado al término municipal de Torrente constituye una conducta elusiva del respeto a los principios de libertad de competencia y transparencia reiteradamente manifestados como esenciales.”*

En el present expedient, el Consorci adopta l'acord autoorganitzatiu reconegut a l'article 4 de la LBRL en els termes de l'article 85 LBRL. Vagi per endavant que la mateixa sentència del Tribunal Suprem de 2005 ve a validar l'acord del Consorci objecte de les presents al·legacions:

*“... Distintas Corporaciones locales entre sí pueden constituir consorcios como forma de prestación del servicio de abastecimiento de agua o incluso asociarse con entes privados. En tal caso el **Consorcio así creado tendrá naturaleza de administración pública, será quien gestione el servicio público por medio de alguna de las formas previstas en la legislación administrativa y sustituirá a los entes consorciados** (art. 40 RSCL). También puede crear Mancomunidades como entes que tengan por objeto la prestación de servicios públicos, pero contraviene las normas de contratación pública la suscripción de un Convenio interadministrativo como el aquí controvertido.”*

L'estimació de les al·legacions formulades no generaria cap efecte positiu cert, qualificat, específic i real, doncs la ulterior decisió del Consorci un cop anul·lada la primera podria ser de nou, esmenar els hipotètics defectes de la tramitació i adoptar, d'acord amb el procediment administratiu, un nou acord, que no hauria de ser necessàriament optar per la gestió indirecta del servei.

En qualsevol cas, de cap forma es pot considerar a una empresa privada part interessada en el present expedient, el consorcis són formes associatives per la prestació de serveis públics. En el cas del CONGIAC, està habilitat per a gestionar els serveis d'abastament d'aigua d'aquells municipis consorciats que li deleguin i compta amb un ens instrumental per fer-ho en forma de gestió directa. El tràmit que és objecte de les al·legacions té com a finalitat acreditar el compliment dels requisits de sostenibilitat i eficiència que fixa l'article 85 LBRL, però no està en joc l'obertura o no del mercat de l'aigua, doncs aquest és un servei de competència municipal i reservat expressament als municipis, per tant exclòs de la competència en el mercat, doncs els

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

servei d'abastament d'aigua ja està establert de forma pública i no controvertida en tots els municipis objecte de l'acord del Consorci.

Admetre la condició d'interessat a l'empresa AGBAR seria tant com atribuir a les empreses privades la funció de control de legalitat en els processos organitzatius de les administracions públiques, gairebé atribuint-los una funció quasi revisora, únicament atribuïda a l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu.

En concret la reclamant al·lega els arguments d'una Sentència 3661/2020 del TSJCat. Aquesta sentència revoca la resolució dictada en primera instància que va inadmetre el recurs contenciós-administratiu interposat per SOREA, SOCIEDAD REGIONAL DE ABASTECIMIENTO DE AGUAS, S.A.U. contra els encàrrecs formulats per l'Ajuntament de Collbató a GIACSA per manca de legitimació activa, però obvia la reclamant que l'argument utilitzat pel tribunal, en aquell cas, per entendre que SOREA si tenia legitimació activa, era perquè aquesta empresa sí havia estat la concessionària en la prestació del servei, fins el moment en que es va modificar la gestió en l'acord impugnat. Per tant, utilitzant de forma literal la frase de la sentència que ha plasmat la pròpia reclamant en el seu escrit i que diu el següent:

"En consecuencia, existe un interés legítimo de la actora en tanto que empresa que opera en el sector del agua, que había sido concesionaria hasta el momento en que se sustituye la gestión del servicio por el Acuerdo impugnado. [...]"

Per tant, a sensu contrari, no té res a veure la situació de l'empresa SOREA que prestava el servei d'abastament d'aigua per un altre Ajuntament en la modalitat de gestió indirecta i el que s'aprova i s'impugna és la modificació i el canvi a modalitat directa, tenint fins a aquell moment, SOREA una relació o vincle contractual amb l'Ajuntament impugnat. Res té a veure la situació d'AGBAR respecte als ajuntaments els quals al·lega on no gaudeix de relació comercial, o administrativa anterior, i el servei afectat per l'acord municipal, no pateix de cap canvi en la modalitat de gestió.

Per tant no existiria aquest interès legítim que habilitaria a aquests Ajuntaments a inadmetre la seva reclamació, en aquest cas desestimar íntegrament també aquesta al·legació.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Segon.- En segon lloc, AGBAR, al·lega que el present procediment pretén burlar el compliment de sentències fermes dictades.

AGBAR basa les seves al·legacions (al punt 2.1) en la suposada subsistència actual dels vicis d'il·legalitat en que incorria el sistema de gestió pública del CONGIAC d'acord amb la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) nº 897/2025 (que afecta als municipis de Sant Llorenç d'Hortons i Olost), i la Sentència del TSJCAT, núm. 3412/2024 (que afecta als municipis de Montornès del Vallès, Figaró -Montmany, Olèrdola, Collbató, Camprodon, Campdevànol, Llanars, Tremp, Bellpuig i Vila-rodona), tot relacionant altres resolucions judicials dictades.

A aquest respecte s'ha d'oposar que en data 10 de juliol de 2025, la Junta Rectora va prendre raó de la Sentència núm. 897/2025 del TSJC que obeeix a qüestions temporals, doncs ve a reconèixer que a partir del 2023 ja no concorren els inconvenients legals de manca d'interès comú entre els actuals ajuntaments consorciats, el control anàleg sobre GIACSA i la consideració de mitjà propi d'aquesta. Degut a això ja s'informà de l'inici i tramitació de nou dels expedients administratius d'aquests municipis (Sant Llorenç d'Hortons i Olost).

Tanmateix, la mateixa recurrent, malgrat insisteix reiteradament en aquestes al·legacions, és plenament coneedora que aquesta situació ha canviat i s'ha revertit completament, si bé continua posant-ho en dubte sense cap base fàctica i objectiva.

La recurrent també al·lega (al punt 2.2) que *"No és suficient que els Municipis de Major Població i les Societats Públiques Municipals han deixat de ser membres del CONGIAC. És necessari acreditar que no existeix cap relació (de cap tipus amb els Municipis de Major Població i les seves Societats Públiques Municipals)."*

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

En aquesta al·legació la recurrent es limita a dir que no s'acredita que en l'actualitat el CONGIAC hagi tallat tota situació de relació fàctica i de col·laboració amb els municipis de major població i les societats públiques municipals.

Tanmateix aquestes al·legacions no aporten cap dada fàctica o objectiva, i a més, parteixen de negar la realitat actual del CONGIAC i de GIACSA a l'any 2025, raó per la qual ja s'avança que procedeix igualment la seva desestimació.

Des de l'any 2024 els municipis de major població i fundadors del CONGIAC (El Prat de Llobregat, Manresa, Mataró, Reus i Vilafranca del Penedès) ja no es troben integrats en el CONGIAC, i des de finals de 2022 les societats públiques municipals d'aquests municipis ja no són accionistes de GIACSA, essent des de llavors soci únic el CONGIAC.

Així, l'interès públic comú principal perseguit pels ens locals consorciats és la gestió pública conjunta dels seus respectius serveis municipals d'abastament d'aigua mitjançant la seva prèvia adhesió i delegació de competències al CONGIAC.

Avui dia ja no són membres del CONGIAC els municipis de major població que no rebien els serveis del CONGIAC, ni les societats municipals d'aquests municipis són accionistes de GIACSA, ni aquestes societats presten tampoc serveis als ens locals consorciats per mitjà de GIACSA.

Així consta als nous Estatuts del CONGIAC, aprovats inicialment el 22 de setembre de 2023, aprovació inicial publicada al BOP de Barcelona el 16 de gener del 2024, al BOP de Tarragona el 22 de gener del 2024, al BOP de Lleida el 15 de gener del 2024, al BOP de Girona el 17 de gener del 2024 i al DOGC el 4 d'abril del 2024, i aprovats definitivament als 30 dies hàbils de la darrera publicació, en no haver-se presentat cap al·legació o reclamació contra l'aprovació inicial.

I així consta també als Estatuts de GIACSA, elevats a públic per escriptura de "modificació dels estatuts de GIACSA, de data 26 de gener de 2023 i degudament inscrits al Registre Mercantil de Barcelona, dels quals resulta que GIACSA només és ens de gestió directa i mitjà propi personificat del CONGIAC, que n'és soci únic.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Tercera.- La recurrent també al·lega que GIACSA no té la condició de mitjà propi del CONGIAC o dels municipis que en formen part.

AGBAR al·lega que GIACSA té vocació de mercat (punt 3.1) i que no té mitjans adequats per a ser considerat mitjà propi (punt 3.2) amb base, de nou, a la Sentència núm. 3661/2020 del TSJCat i altres resolucions judicials, així mateix, al·lega que les Memòries no acrediten que GIACSA compleixi amb les requisits per a ser considerada un mitjà propi i que disposa de mitjans suficients per a prestar el Servei.

No obstant, s'ha de reiterar que la situació ha variat respecte de la que ser objecte de la indicada sentència, de manera que els raonaments d'aquests pronunciaments no són ara aplicables.

No és cert ja que GIACSA no pugui ser considerada mitjà propi personificat del CONGIAC, doncs disposa dels mitjans personals i materials suficients i adequats per realitzar de la pràctica totalitat dels serveis que li encarrega el CONGIAC, sense perjudici de contractar a tercers activitats merament complementàries o accessòries amb subjecció a la normativa de contractes del sector públic.

El cert és que la realitat accionarial i empresarial de GIACSA a l'any 2025 no té res a veure amb la que tenia a l'any 2016.

A l'any 2025 la totalitat del capital social de GIACSA pertany al CONGIAC, i disposa d'una plantilla mitjana de personal de 39,09 empleats, de 25 vehicles, de 2 locals arrendats, i de 12 locals cedits en ús pels diferents ajuntaments consorciats, en totes les poblacions on presta els seus serveis.

Codi Validació: 6E2C2M4GFD5AYSQHNNW5DCSD2
Verificació: <https://congiac.eadministracio.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 5 de 12

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

Doncs bé, tenint en compte la composició del CONGIAC i la realitat de GIACSA a l'any 2025, composició i realitat de les quals, a més, la recurrent en té ampli coneixement, no es consideren fonamentades ni ajustades als fets ni a Dret les seves al·legacions.

Pel que fa a les Memòries aprovades per la Junta Rectora del Consorci, aquestes acrediten que la gestió directa mitjançant GIACSA és la forma més eficient i sostenible entre les analitzades i per això la Junta Rectora acorda gestionar directament el servei públic d'abastament d'aigua potable en aquests municipis mitjançant la societat mercantil GIACSA. Aquests són els termes de l'acord en tràmit d'informació pública i només a ells ens podem referir.

Per contra, AGBAR se centra en mirar de desacreditar un pretès encàrrec a mitjans propis, quan allò que aquí s'ha fet és donar compliment a la legislació de règim local, reiterem que és el procediment que ens fixa l'article 85.2 LBRL. Es tracta de la gestió directa personificada d'un servei en un ens instrumental i no un encàrrec.

Els acords autoorganitzatius queden fora de l'àmbit d'aplicació de la legislació de contractes i també la doctrina "in House", a l'entendre que aquesta doctrina només seria aplicable als encàrrecs a societats multiobjecte o a societats que siguin controlades conjuntament per diversos poders adjudicadors. Als Informes de la JCCA de Catalunya 1/2019, de 13 de març, 5/2019, de 30 de maig i 9/2019, de 3 d'octubre es recull de forma pedagògica aquesta explicació. Així diu l'informe 1/2019:

Per tant, la gestió directa per part d'una entitat instrumental d'un servei públic és un supòsit diferenciat dels encàrrecs de prestacions a una entitat que sigui mitjà propi d'una entitat local, de manera que l'entitat instrumental no ha de tenir, per a l'exercici de la competència transferida, que és la pròpia gestió d'un servei públic, la consideració de mitjà propi de l'entitat local que se l'atribueix.

A la mateixa conclusió també arriba el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, a la Resolució 113/2018, de 20 de juny, quan ha afirmat el següent:

"quan els poders públics (...) acorden la creació de la personificació a la que se li atribueixen les competències i funcions que per a la gestió del servei, no resulta equivalent a una relació jurídica onerosa subjecte a la legislació de contractes, perquè és una potestat que s'emmarca en el principi de llibertat d'administració", i que, "l'aplicació en aquests supòsits dels requisits establerts per als encàrrecs a mitjans propis per la normativa comunitària de contractes pot arribar a ser fútil (...)"

En conseqüència, quan el Consorci acorda gestionar els serveis públics d'abastament d'aigua d'aquests municipis mitjançant la societat GIACSA està adoptant un acord organitzatiu intern que queda fora de l'àmbit dels encàrrecs a medis propis, per la qual cosa aquesta al·legació ha de ser desestimada.

Tampoc dels acords adoptats per la Junta Rectora del Consorci en resulta que GIACSA pugui actuar com a medi propi dels Ajuntaments. Aquesta possibilitat no es deriva ni dels acords adoptats per la Junta Rectora del Consorci, ni en cap punt de la Memòria justificativa, per la qual cosa cal entendre que és una al·legació sense cap fonament que no mereix més valoració.

Per l'exposat, procedeix la desestimació de la present al·legació.

Quarta.- Així mateix, AGBAR al·lega que el CONGIAC/GIACSA no poden exercir determinades potestats de l'Ajuntament (potestats reglamentària i tarifària) per no ser delegables davant la manca d'una norma amb rang de llei que habiliti la delegació.

En primer lloc s'ha de dir que l'acord de delegació d'aquesta competència no és objecte d'aquest expedient. Aquest expedient té per objecte els acords adoptats per la Junta Rectora del CONGIAC sobre la gestió directa del servei mitjançant GIACSA

En segon lloc, respecte dels acords de delegació de competències a favor del CONGIAC presos pels municipis de Montornès del Vallès, Vila-rodona, Collbató, Bellpuig, Figaró-Montmany,

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

Llanars, Olèrdola, Campdevàrol, Tremp i Camprodon, aquests es van adoptar entre els anys 2018 i 2019 i no van ser impugnats en cap moment, de manera que tots aquests acords de delegació són fermes i consentits.

I respecte dels altres acords de delegació municipals, s'ha d'oposar que l'art. 9.1 de la LRSP i els arts. 8.1 i 116.1 de la Llei 26/2010 regulen amb caràcter general els termes en que es poden efectuar la delegació de competències, sense que es limiti tal possibilitat excepte que la Llei ho prohibeixi expressament, com succeeix en els supòsits contemplats a l'art. 9.2 de la LRSP i a l'art. 8.3 de la Llei 26/2010.

En efecte, conforme l' art. 9.1 LRSP:

"1. Los órganos de las diferentes Administraciones Públicas podrán delegar el ejercicio de las competencias que tengan atribuidas en otros órganos de la misma Administración, aun cuando no sean jerárquicamente dependientes, o en los Organismos públicos o Entidades de Derecho Público vinculados o dependientes de aquéllas. (...)"

I en el mateix sentit es pronuncien els arts. 8.1 i 116.1 de la Llei 26/2010.

En particular, l' art. 116.1 de la Llei 26/2010 disposa que:

"1. Las administraciones públicas catalanas, los organismos y las entidades públicas pueden delegar las competencias de su titularidad a otras administraciones o entidades en los términos que establece la normativa sectorial de aplicación."

Per la resta, les delegacions acordades pels Ajuntaments a favor del CONGIAC tampoc no es troben en cap dels supòsits previstos de delegació expressament prohibits de l'art. 9.2 de la LRSP i de l'art. 8.3 de la Llei 26/2010.

Per altra banda, no existeix en el nostre ordenament jurídic cap norma, sectorial o no, que prohibeixi als Ajuntaments delegar les seves competències sobre el servei d'abastament d'aigua ni sobre els altres serveis de l'art. 26.1 de la LBRL.

Així mateix, les normes de Dret local invocades per la recurrent regulen casos específics de transferència de competències, però no neguen la plena aplicabilitat de l'art. 116.1 de la Llei 26/2010 als consorcis.

Per tot l'anterior, procedeix la desestimació d'aquesta al·legació.

Cinquena.- Així mateix AGBAR declara la infracció de deures d'imparcialitat i objectivitat, així com el principi de bona administració, per un nomenament dels membres de la comissió de redacció de la memòria d'eficiència i sostenibilitat recollida a l'article 85 LBRL.

En el nostre cas, la comissió ha estat formada de forma paritària per membres del consorci, president i un representant d'ajuntaments, i dos assessors externs.

La composició de la comissió en cap cas invalida la memòria ja que, d'acord amb l'article 144 del Decret 179/1995, del Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals, la composició de la comissió d'estudi ha de ser paritària entre tècnics degudament qualificats i membres de la corporació, i el nomenament dels tècnics que l'integrin pot recaure tant en personal del mateix ens com en professionals de lliure designació.

Per tant, procedeix la desestimació de l'al·legació.

Sisena: Finalment al·lega unes deficiències de la Memòria.

És oportú precisar, amb caràcter previ a l'anàlisi d'aquestes, que la mateixa Memòria estableix expressament que té per objecte el compliment de tres nivells de requisits, que són l'objecte de l'acreditació:

"a) Que GIACSA compleix les condicions per a ser considerat mitjà propi personificat del CONGIAC i en conseqüència pot rebre encàrrecs en compliment de l'article 32 de la

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

Llei 9/2017, de 8 de novembre, de Contractes del Sector Públic, per la que es transposen a l'ordenament jurídic espanyol les Directives del Parlament Europeu i del Consell 2014/23/UE i 2014/24/UE, de 26 de febrer de 2014.

b) Que l'eventual encàrrec compleix les condicions de rendibilitat de l'article 86 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic

c) Que la gestió mitjançant la societat pública GIACSA compleix amb l'exigència legal prevista a l'article 85.2 de la Llei de Bases de Règim Local (LBRL), en la redacció donada per la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL), que estableix la necessitat d'avaluar entre les formes de gestió directa i indirecta quina és la forma més eficient i sostenible de gestionar els serveis públics locals".

Per contra, l'escrit d'al·legacions pretén limitar l'objecte de la memòria a una comparativa entre la gestió mitjançant un mitjà propi, GIACSA en aquest cas, i un concessionari, quan en aquesta al·legació Sisena es diu expressament que:

"Doncs bé, la Memòria conclou que la gestió per GIACSA és més sostenible i eficient que la gestió indirecta per concessionari per tres motius:

- (i) GIACSA es beneficia d'una exempció fiscal de l'impost de societats, que no és aplicable a les societats privades concessionàries;*
- (ii) el CONGIAC imposaria a una concessionària un cànon concessional, que decidiria no aplicar a GIACSA; i*
- (iii) una empresa concessionària persegueix una remuneració que GIACSA no perseguiria (només buscaria tenir un resultat positiu)". (pàg. 21 de l'escrit d'Al·legacions).*

Reiterem que l'objecte de la Memòria no es limita a realitzar una comparativa entre la gestió directa i la indirecta, com pretendria realitzar AGBAR, sinó que s'està davant l'exercici d'una potestat autoorganitzativa per a la qual l'administració gaudeix d'un ampli marge de discrecionalitat, tal i com ha ratificat el mateix el TSJCat en la seva sentència núm. 613/2021, de 22 de juny (JUR/2021/290030):

"El examen de la documentación obrante en el expediente permite identificar el cumplimiento de los trámites sustanciales, sin que sean exigibles todos los trámites necesarios para el establecimiento del servicio, puesto que se trata de un servicio ya implantado, no siendo de aplicación los trámites prevenidos en el artículo 97.1.a) del TRRL (RCL 1986, 1238, 2271, 3551) ni en el 243 TRLMRLC, al tratarse de un servicio ya establecido.

*Por lo demás, **la decisión sobre la forma de gestión de un servicio público es interna y forma parte de la llamada potestad de autoorganización de la administración**, por lo que no es necesario un expediente de municipalización del servicio, al tratarse de un servicio que ya venía prestando el ayuntamiento bajo otra forma de gestión.*

***En consecuencia**, cabe entender cumplidos los requisitos de procedimiento, **gozando la administración de una amplia discrecionalidad en cuanto a la apreciación de los elementos selectivos del sistema de gestión**, por lo que deben ahora analizarse las cuestiones de fondo relativas a la decisión adoptada de gestión directa del servicio por el propio ente local".*

Aquesta mateixa sentència continua precisant que no es tracta 'strictu sensu' d'una comparativa entre les formes de gestió directa i la indirecta, sinó de la justificació exclusivament de la forma més sostenible entre les formes de gestió de les lletres c) i d), respecte de les formes a) i b) de l'article 85.2 de la LBRL, que són exclusivament les formes de gestió directa,

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

ja que la legislació el que demana és que el servei es gestioni, sigui quina sigui la forma de gestió triada, de la forma més sostenible i eficient possible:

“Se ha de otorgar en tal punto la razón al ayuntamiento cuando refiere la exigencia de mayor eficiencia y sostenibilidad al posterior desarrollo de la gestión de los servicios y no al momento de escoger su forma de gestión, pues el artículo 85.2 LBRL (RCL 1985, 799, 1372) , antes de su reforma producida por la Ley 27/2013, de 27 de diciembre (RCL 2013, 1877) , de racionalización y sostenibilidad de la Administración Local, no establecía ninguna preferencia entre las formas de gestión de los servicios públicos locales, directa o indirecta, ni entre las distintas modalidades de gestión directa. La modificación introducida por la Ley 27/ 2013 establece una preferencia por las modalidades a) y b), comprendidas dentro de la gestión directa, frente a las de los apartados c) y d), exigiendo que quede acreditado mediante memoria justificativa que resultan más sostenibles y eficientes que las formas previstas en los apartados a) y b) por lo que, habiéndose escogido en el caso de autos el sistema establecido en el apartado a), huelga cualquier acreditación al respecto, sin que, por el contrario, exista una exigencia de acreditación de que sea más sostenible y eficiente la gestión directa que la indirecta de los servicios públicos de competencia local, lo que se hubiera dicho de haberse querido, como se hace para las modalidades de gestión directa.”

Lo que se requiere, en fin, es que, cualquiera que sea la forma de gestión por la que se opte, dicha gestión se efectúe de la forma más sostenible y eficiente, lo cual es aplicable a cualquier uso de los recursos públicos locales, en cumplimiento de los principios de estabilidad presupuestaria, sostenibilidad financiera o eficiencia, consecuencia de la Ley Orgánica 2/2012, de 27 de abril (RCL 2012, 607), de Estabilidad Presupuestaria y Sostenibilidad Financiera.

Los artículos 45 y 59 del Reglamento de Servicios de las Corporaciones Locales (RCL 1956, 85), en cuanto exigen que en la memoria que se ha de elaborar se determine que la municipalización ha de reportar a los usuarios mayores ventajas respecto de la iniciativa privada o la gestión indirecta, tienen encaje en relación con el ejercicio de las actividades económicas de las entidades locales, que han de someterse al procedimiento previsto en los artículos 86.1 de la LBRL y 97.1 del TRLRL, en el que se ha de acreditar la conveniencia y oportunidad de la medida, que la iniciativa no genera riesgo para la sostenibilidad financiera del conjunto de la hacienda municipal y debe contener un análisis del mercado, relativo a la oferta y a la demanda existente, a la rentabilidad y a los posibles efectos de la actividad local sobre la concurrencia empresarial. Pero el servicio de que ahora se trata no está sometido a ese procedimiento, en cuanto es un servicio público local por disposición legal, proyectándose el examen de la sostenibilidad y eficiencia de su gestión sólo sobre sus propios recursos públicos, económicos y materiales. Por ello, lo que exige el 85.2 es que conste en el expediente la memoria justificativa del asesoramiento recibido que se elevará al pleno para su aprobación, en la que se incluirán los informes sobre el coste del servicio, así como el apoyo técnico recibido, que deberán ser publicitados, recabándose informe del interventor local, que ha de valorar la sostenibilidad financiera de las propuestas planteadas, de conformidad con lo previsto en el artículo 4 de la Ley Orgánica 2/2012, de 27 de abril, de Estabilidad Presupuestaria y Sostenibilidad Financiera y, **en el caso, que no es el de autos, de que se opte por una de las formas previstas en los apartados c) y d) dentro de la gestión directa, que quede acreditado mediante memoria justificativa elaborada al efecto que resultan más sostenibles y eficientes que las formas dispuestas en las letras a) y b), pero no que quede acreditado esto mismo en relación con la gestión indirecta”.**

Així doncs, aplicant la mateixa doctrina del TSJCat, a l'expedient s'hi incorpora una Memòria, redactada i signada per tècnics assessors externs, suficientment identificats, que han analitzat la comparativa entre les formes de gestió directa i especialment la forma de gestió mitjançant la

societat pública GIACSA enfront la resta de formes de gestió directa, que és l'única exigència que es deriva d'una acurada interpretació de l'exigència de l'article 85.2 LBRL segons el TSJCat. La inclusió a la Memòria de la comparació de la gestió mitjançant un concessionari i una societat mixta, complementa la decisió, però no és el fonament de la mateixa, que es limita a la comparació entre les formes de gestió directa.

A la mateixa al·legació, es pretén motivar aquesta mitjançant l'aportació de les sentències del TSJCat derivades de la impugnació de l'encàrrec a la societat SUMAR, continguda entre d'altres a la sentència núm. 50/2024, de 15 de gener (JUR 76621) del TSJCat, que efectivament va anul·lar diversos encàrrecs a aquest mitjà propi col·lectiu. Doncs bé, el Tribunal Suprem, a la sentència 1205/2024, de 4 de juliol de 2024, ha estimat el recurs interposat contra la primera de les sentències del TSJCat que inicialment havien anul·lat els encàrrecs a la societat SUMAR, reconeixent plenament la validesa d'un encàrrec a un mitjà propi instrumental que s'ha constituït precisament i únicament per prestar serveis als ens que li poden conferir encàrrecs, no a un suposat mercat, que el TS s'encarrega de desacreditar, en els següents termes:

“Por otra parte, dicha entidad mercantil Sumar carece de ánimo de lucro, de modo que no obtiene ningún beneficio económico como se desprende del conjunto de las disposiciones estatutarias. No se prevé que la prestación de servicios por encargo a los socios de Sumar en calidad de medio propio pueda generar beneficios para la mercantil, cuyos estatutos únicamente contemplan que las utilidades anuales se destinen a los gastos generales intereses, impuestos y contribuciones, amortizaciones y saneamientos y que las tarifas que perciba se destinadas a la compensación por los gastos reales directos e indirectos generados por la prestación de servicios (artículos 39 y 40).

...

No se observa que la entidad Sumar tenga una verdadera vocación de mercado. No cabe deducir tal vocación con base en la onerosidad de la relación, ni por el ámbito abierto de dicha entidad desde el punto de vista geográfico y material El dato de que los Estatutos contemplan la posibilidad de realizar otras actividades de forma directa o indirecta mediante la creación o participación en otras sociedades, no implica que se trate de una sociedad inserta en el mercado, pues tal habilitación puede interpretarse en el seno y con la finalidad del cumplimiento de los objetivos sociales, sin que exista ni se prevea ningún tipo de lucro o beneficio económico”.

Finalment i per valorar el fons de les al·legacions que, recordem, erròniament valoren una pretesa comparativa entre formes de gestió directa i indirecta, que no era l'objectiu de la memòria, resulta precís concretar el següent:

- a) En relació amb la improcedència de valorar positivament els beneficis fiscals aplicables a les societats públiques.

No es pot negar que aquest benefici, previst a l'article 34 de la Llei 27/2014, de l'Impost sobre Societats, en favor de les societats públiques que presten serveis públics reservats com és el subministrament d'aigua, afavoreix a les societats públiques al considerar-les fórmules instrumentals de les administracions públiques. Però la memòria no bascula la seva opinió en favor de la societat pública per l'existència d'un millor tractament fiscal, però és cert que la diferència de tractament té un impacte que cal valorar. En concret opera com un menys benefici empresarial i per tant afavoreix la necessitat d'incrementar ingressos (per la via de l'augment de les tarifes) o de reduir les despeses (reduint la qualitat del servei), sempre comparant els models en termes d'homogeneïtat i sense externalitats o internalitats de cap tipus. No tenir present els impactes que tenen les diferències de règim aplicables als diferents models seria falsejar la realitat i tractar igualment allò que no és igual.

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

- b) En relació a la manca de justificació de l'aplicació a la concessionària d'un cànon concessional, que no s'aplicaria a GIACSA.

AGBAR pretén assimilar les dues formes de gestió com si fossin només una mera denominació, i és obvi que la seva naturalesa implica un seguit d'efectes. La gestió directa és una forma organitzativa d'un servei públic, l'Administració s'organitza per prestar ella mateixa el servei, per això és diu gestió directa. Per contra, la gestió indirecta s'articula mitjançant un contracte públic, en el qual s'obre una concurrència en un mercat de possibles ofertants. Correspon a l'Administració licitadora establir el conjunt de prescripcions del servei i entre elles el cànon concessional, tal i com preveu l'article 285.1 de la LCSP, doncs l'administració decideix participar en les plusvàlues que genera el servei públic reservat. En la gestió directa la participació de l'Administració en una eventual plusvàlua en forma de beneficis no és l'objectiu, però si aquests s'obtenen l'Administració hi participarà de forma diferida ja que els resultats positius s'incorporen a les reserves de la societat, de la qual recordem és soci l'Administració, i per tant té diferents maneres per accedir en el futur als dividends o a les reserves (reducció de capital, distribució de dividends...).

- c) En relació a la discriminació per considerar que la concessionària s'orienta a obtenir un benefici.

Aquesta al·legació ja ha estat analitzada a la lletra anterior i parteix d'una mateixa premissa, ja que no es qüestiona en la Memòria que el concessionari obtingui una remuneració, sinó que el fet d'obtenir una remuneració o l'orientació raonable a l'obtenció de beneficis provoca que sota les mateixes condicions d'explotació (tant en la gestió directa com en la concessionària), el gestor privat precisa d'un major marge de benefici, la qual cosa pot conduir lògicament a la necessitat d'obtenir més ingressos (via política tarifària) o de reduir les despeses (via qualitat del servei).

En conseqüència, i per les raons abans exposades, aquesta al·legació també ha d'ésser desestimada.

ACORDS:

Primer.- Desestimar les al·legacions presentades per SOCIEDAD GENERAL DE AGUAS DE BARCELONA durant la informació pública de l'acord d'aprovació inicial dels acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua als municipis de Vacarisses, Montornès del Vallès, Sant Llorenç d'Hortons, Vila-rodona, Collbató, Bellpuig, Figaró-Montmany, Llanars, Olèrdola, Campdevàrol, Tremp i Camprodon.

Segon.- Aprovar definitivament els acords de determinació del model de gestió de servei d'abastament d'aigua als municipis de Vacarisses, Montornès del Vallès, Sant Llorenç d'Hortons, Vila-rodona, Collbató, Bellpuig, Figaró-Montmany, Llanars, Olèrdola, Campdevàrol, Tremp i Camprodon.

Tercer.- Publicar aquest l'acord definitivament aprovat al Butlletí Oficial de la Província corresponent i al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya i notificar-lo a l'al·legant.

Quart.- Habilitar al Sr. President per a la signatura de quanta documentació sigui necessària per a l'execució d'aquest acord i de l'acord definitivament aprovat.

Contra aquest acord, que és ferm en via administrativa, només es podrà interposar recurs contenciós administratiu, davant els Jutjat Contenciosos Administratius de Barcelona, dins el termini de dos mesos comptadors des de l'endemà de la recepció d'aquesta notificació. Igualment, es podrà interposar el recurs extraordinari de revisió en els supòsits de l'article 125 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre. Tot això sense perjudici de qualsevol altre recurs o acció que estimi procedent.

CONSORCI PER A LA GESTIÓ INTEGRAL D'AIGÜES DE CATALUNYA

Manresa a data de signatura electrònica

Sílvia Traveset Herrero
Secretaria accidental

José Antonio Montero Domínguez
President del consorci

DOCUMENT SIGNAT ELECTRÒNICAMENT

Codi Validació: 6E2C2M4GFD5AYSQHNNW5DCSD2
Verificació: <https://congiac.eadministrado.cat/>
Document signat electrònicament des de la plataforma esPublico Gestiona | Pàgina 12 de 12

